

Ο δεύτερος κατακλυσμός άρχισε στην ενδέκατη ζωή μου, το 1996. Πέθαινα ως συνήθως, βουλιάζοντας στη θαλπωρή της μορφίνης, ένας θάνατος τον οποίο διέκοψε εκείνη, σαν παγάκι που κυλούσε στη ραχοκοκαλιά μου.

Ήταν επτά χρονών κι εγώ εβδομήντα οχτώ. Είχε ίσια ξανθά μαλλιά πιασμένα αλογοουρά· τα δικά μου, όσα τέλος πάντων είχαν απομείνει, ήταν κάτασπρα. Φορούσα μια ρόμπα νοσοκομείου, σχεδιασμένη για αποστειρωμένη ταπεινοφροσύνη· εκείνη φορούσε γαλάζια σχολική ποδιά και μπερέ. Σκαρφάλωσε στην άκρη του κρεβατιού μου, με τα πόδια της να αιωρούνται, και με κοίταξε στα μάτια. Εξέτασε το μόνιτορ της καρδιάς που ήταν συνδεδεμένο με το στήθος μου, είδε ότι είχα αποσυνδέσει το συναγεμώ, βρήκε το σφυγμό μου, και είπε: «Παραλίγο να σας χάσω, Δρ. Όγκοστ».

Μιλούσε άπταιστα βερολινέζικα γερμανικά, αλλά θα μπορούσε να μου έχει απευθυνθεί σε οποιαδήποτε γλώσσα του κόσμου και πάλι θα έδειχνε σεβάσμια. Έξυσε το πίσω μέρος της αριστερής της γάμπας, όπου η άσπρη κάλτσα της που έφτανε μέχρι το γόνατο είχε αρχίσει να την τρώει απ' τη βροχή που έπεφτε έξω. Καθώς ξυνόταν, είπε: «Πρέπει να στείλω ένα μήνυμα πίσω στο χρόνο. Αν μπορεί να ειπωθεί ότι ο χρόνος είναι σημαντικός σε αυτή την περίπτωση. Είναι βολικό που πεθαίνετε, οπότε σας ζητώ να μεταφέρετε το μήνυμά μου στις Λέσχες του τόπου σας, όπως μου μεταφέρθηκε».

ΚΛΑΙΡ ΝΟΡΘ

Προσπάθησα να μιλήσω, αλλά οι λέξεις μπερδεύτηκαν στη γλώσσα μου, και δεν είπα τίποτα.

«Έρχεται το τέλος του κόσμου», είπε. «Το μήνυμα μεταφέρεται από παιδί σε ενήλικα, από ενήλικα σε παιδί, από γενιά σε γενιά, από το απώτερο μέλλον στο μακρινό παρελθόν. Έρχεται το τέλος του κόσμου και δεν μπορούμε να το εμποδίσουμε. Οπότε, τα πάντα εξαρτώνται πλέον από σας».

Διαπίστωσα ότι η μόνη γλώσσα που ήθελε να βγει απ' τα χείλη μου και να βγάξει νόημα ήταν τα ταϊλανδέζικα, και η μόνη λέξη που έμοιαζε ικανή να σχηματιστεί ήταν, γιατί;

Όχι, βιάστηκα να προσθέσω, γιατί έρχεται το τέλος του κόσμου;

Γιατί είχε σημασία;

Χαμογέλασε και κατάλαβε τι εννοούσα χωρίς να χρειαστεί να ειπωθεί τίποτα. Έσκυψε και μου ψιθύρισε στ' αυτί: «Το τέλος του κόσμου έρχεται, όπως πράγματι θα συμβεί. Αλλά έρχεται πιο γρήγορα».

Αυτή ήταν η αρχή του τέλους.

Ας ξεκινήσουμε απ' την αρχή.

Η Λέσχη, ο κατακλυσμός, η ενδέκατη ζωή μου και οι θάνατοι που ακολούθησαν –κανένας απ' τους οποίους δεν ήταν γαλήνιος– όλα αυτά είναι ασήμαντα· μια λάμψη βίας που εκρήγνυται για μια στιγμή και μετά χάνεται· ανταπόδοση χωρίς αιτία· μέχρι να καταλάβεις πώς άρχισαν όλα.

Με λένε Χάρι Όγκοστ.

Πατέρας μου ήταν ο Ρόρι Έντμοντ Χουλν, μητέρα μου η Ελιζαμπεθ Λέντμιλ, αν και όλα αυτά δεν τα έμαθα παρά στην τρίτη μου ζωή.

Δεν ξέρω αν πρέπει να πω ότι ο πατέρας μου βίασε τη μητέρα μου ή όχι. Οι αρχές θα δυσκολεύονταν να αξιολογήσουν την υπόθεση· ένας ξύπνιος τύπος θα μπορούσε να τουμπάρει τους ενόρκους προς τη μία ή την άλλη κατεύθυνση. Μου είπαν ότι εκείνη δεν ούρλιαξε, δεν αντιστάθηκε, δεν είπε καν όχι όταν εκείνος της όρμηξε μέσα στην κουζίνα, το βράδυ της σύλληψής μου, και μέσα σε είκοσι πέντε άδοξα λεπτά πάθους –μιας και ο θυμός και η ζήλια και η μανία είναι κι αυτά πάθη με τον τρόπο τους– πήρε εκδίκηση από την άπιστη σύζυγό του με την κοπέλα της κουζίνας. Υπό αυτή την έννοια, η μητέρα μου δεν βιάστηκε, όμως από την άλλη, ένα κορίτσι γύρω στα είκοσι, που ζούσε και εργαζόταν στην οικία του πατέρα μου, και το μέλλον της εξαρτιόταν από τα χρήματά του και την καλή θέληση της οικογένειάς του, θα έλεγα ότι

δεν είχε καμία ελπίδα να αντισταθεί, εξαναγκασμένη απ' την κατάσταση της που δεν διέφερε πολύ από ένα μαχαίρι στο λαιμό.

Μέχρι να αρχίσει να φαίνεται η εγκυμοσύνη της μητέρας μου, ο πατέρας μου είχε επιστρέψει στο πόστο του στη Γαλλία, όπου θα υπηρετούσε μέχρι το τέλος του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου ως ένας μάλλον άσημος ταγματάρχης της Βασιλικής Φρουράς. Σε μια σύγκρουση όπου ολόκληρα συντάγματα ξεκληριζόνταν μέσα σε μια μέρα, το να καταφέρει κανείς να παραμείνει άσημος ήταν ένα μάλλον αξιοζήλευτο κατόρθωμα. Έλαχε λοιπόν στη γιαγιά μου, απ' τη μεριά του πατέρα μου, την Κονστάνς Χουλν, να διώξει τη μητέρα μου από την οικία της, χωρίς συστάσεις, το φθινόπωρο του 1918. Ο άνδρας που θα γινόταν ο θετός πατέρας μου –και παρ' όλα αυτά πολύ πιο αληθινός πατέρας για μένα από οποιονδήποτε άλλο βιολογικό συγγενή– πήγε τη μητέρα μου στην τοπική αγορά με την άμαξά του και την άφησε εκεί με μερικά σελίνια στην τσάντα της και τη σύσταση να αναζητήσει τη βοήθεια άλλων κατατρεγμένων γυναικών της κομητείας. Ένας ξάδελφος, ο Άλιστερ, που μοιραζόταν μόλις το ένα όγδοο του γενετικού υλικού της μητέρας μου, του οποίου όμως η περίσσεια πλούτου αντιστάθμιζε και με το παραπάνω την έλλειψη οικογενειακών δεσμών, της έδωσε δουλειά στο εργοστάσιο χαρτοποιίας που διέθετε στο Εδιμβούργο· καθώς όμως εκείνη φούσκωνε και γινόταν ολοένα και πιο δύσκολο να εκτελεί τα καθήκοντά της, ένας επιστάτης ανέλαβε να την ξαποστείλει χωρίς πολλά πολλά ακόμα πιο μακριά από τον δράστη. Απελπισμένη η μητέρα μου έγραψε στον βιολογικό μου πατέρα, ωστόσο το σημείωμα αποσπάστηκε από τη δαιμόνια γιαγιά μου, η οποία το κατέστρεψε προτού εκείνος μπορέσει να διαβάσει την έκκληση της μητέρας μου, και έτσι, την Πρωτοχρονιά του 1918, η μητέρα μου ξόδεψε τις τελευταίες δεκάρες της για να αγοράσει ένα εισιτήριο στο αργό τρένο απ' το σταθμό του Γουέιβερλι του Εδιμβούργου προς το Νιουκάσλ και, καμιά δεκαριά μίλια βόρεια του Μπέρικ επί του Τούντ, την έπιασαν οι πόνοι.

Ένας συνδικαλιστής ονόματι Ντάγκλας Κράνιτς και η σύζυγός του, η Προύντενς, ήταν οι μοναδικοί μάρτυρες της γέννησής μου, στις γυναικείες τουαλέτες του σταθμού. Γνωρίζω ότι ο σταθμάρχης στάθηκε έξω από την πόρτα προκειμένου να εμποδίζει ανυποψίαστες γυναίκες

να μπου στις τουαλέτες, με τα χέρια του δεμένα πίσω από την πλάτη του και το χιονοστεφανωμένο κασκέτο του κατεβασμένο στα μάτια με τρόπο που πάντοτε φανταζόμουν ότι θα τον έκανε να φαίνεται κάπως σκοτεινός και μοχθηρός. Δεν υπήρχαν γιατροί στο αναρρωτήριο τόσο περασμένη ώρα μιας εορτάσιμης ημέρας, κι έτσι ο ασκούμενος χρειάστηκε πάνω από τρεις ώρες για να έρθει. Πολύ αργά. Όταν έφτασε, το αίμα είχε αρχίσει ήδη να παγώνει στο πάτωμα και η Προύντενς Κράνιτς με κρατούσε στα χέρια της. Η μητέρα μου ήταν νεκρή. Γνωρίζω μόνο την αναφορά του Ντάγκλας για τις περιστάσεις του θανάτου της, αλλά πιστεύω ότι πέθανε από ακατάσχετη αιμορραγία και είναι θαμμένη σε ένα τάφο με την επιγραφή «Λίζα, Θ. 1 Ιανουαρίου 1919 – Άγγελοι, οδηγήστε τη στο Φως». Η κυρία Κράνιτς, όταν ο νεκροθάφτης τη ρώτησε τι να γράψει στην ταφόπλακα, συνειδητοποίησε ότι δεν είχε μάθει το πλήρες όνομα της μητέρας μου.

Προέκυψε διχογνωμία όσον αφορά στο τι να με κάνουνε, ένα αιφνιδίως ορφανεμένο παιδί. Πιστεύω ότι η κυρία Κράνιτς μπήκε στα σοβαρά στον πειρασμό να με κρατήσει, ωστόσο οικονομικά και καθαρά πρακτικά ζητήματα συνομολόγησαν εναντίον αυτής της απόφασης, όπως και η άτεγκτη και κυριολεκτική ερμηνεία του νόμου από τον Ντάγκλας Κράνιτς, καθώς και η από μέρους του αντίληψη περί ευπρέπειας. Το παιδί είχε πατέρα, αναφώνησε, και ο πατέρας είχε δικαίωμα στο παιδί. Το ζήτημα θα σήκωνε συζήτηση, αν η μητέρα μου δεν είχε πάνω της τη διεύθυνση του ανθρώπου που σύντομα θα γινόταν ο θετός μου πατέρας, του Πάτρικ Όγκοστ, προφανώς με την πρόθεση να εξασφαλίσει τη βοήθειά του προκειμένου να βλέπω τον βιολογικό μου πατέρα, Ρόρι Χουλν. Εξετάστηκε η πιθανότητα ο εν λόγω άνθρωπος, ο Πάτρικ, να ήταν όντως ο πατέρας μου, πράγμα που προκάλεσε μεγάλη αναταραχή στο χωριό, μιας και ο Πάτρικ ήταν παντρεμένος καιρό, χωρίς παιδιά, με τη θετή μου μητέρα, τη Χάριετ Όγκοστ, και ένας άτεκνος γάμος σε ένα συνοριακό χωριό, όπου η ιδέα του προφυλακτικού υπήρξε ταμπού μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 1970, ήταν ανέκαθεν ένα ζήτημα θυελλωδών αντιπαραθέσεων. Η υπόθεση ήταν τόσο σοκαριστική που έφτασε γρήγορα μέχρι την έπαυλη, το Χουλν Χολ, όπου έμενε η γιαγιά μου, η Κονστάνς, οι δύο θείες μου, η Βικτόρια και η Αλεξάνδρα, ο ξά-

δερφός μου ο Κλέμεντ, και η Λίντια, η δυστυχημένη σύζυγος του πατέρα μου. Πιστεύω ότι η γιαγιά μου υποπτεύθηκε αμέσως ποιανού ήταν το παιδί, καθώς και τις λεπτομέρειες της κατάστασής μου, αλλά αρνήθηκε να αναλάβει την ευθύνη μου. Εκείνη που επέδειξε την ετοιμότητα πνεύματος και τη συμπόνια που έλειπε από το υπόλοιπο σόι της, ήταν η μικρότερη θεία μου, η Αλεξάνδρα, η οποία, βλέποντας ότι οι υποψίες θα στρέφονταν γρήγορα στην οικογένειά της, μόλις αποκαλυπτόταν η ταυτότητα της νεκρής μητέρας μου, προσέγγισε τον Πάτρικ και τη Χάριετ Όγκοστ και τους έκανε την εξής πρόταση: αν υιοθετούσαν το παιδί και το μεγάλωναν σαν δικό τους – με την ίδια την οικογένεια Χουλν να υπογράφει και να επικυρώνει τα χαρτιά του προκειμένου να καθησυχαστούν όλες οι φήμες περί παράνομου δεσμού, μιας και κανείς δεν είχε την εξουσία του Χουλν Χολ– τότε θα φρόντιζε προσωπικά να λαμβάνουν ένα μηνιαίο χρηματικό ποσό για τους κόπους τους και για να υποστηρίξουν το παιδί, καθώς και ότι, όταν εκείνο μεγάλωνε, θα του εξασφάλιζε τις κατάλληλες προοπτικές – υπόψιν, όχι υπερβολικές, αλλά ούτε τόσο δυσμενείς όσο ενός μπάσταρδου.

Ο Πάτρικ και η Χάριετ το κουβέντιασαν για λίγο και μετά δέχτηκαν. Με μεγάλωσαν σαν παιδί τους, σαν Χάρι Όγκοστ, κι έπρεπε να φτάσω στη δεύτερη ζωή μου για να καταλάβω από πού καταγόμεν και τι ήμουν.